

ECHO

BYĆ
SOLĄ
ZIEMI

Parafii Świętego Antoniego Padewskiego
w Górkowicach

BIULETYN PARAFIALNY Nr 11 (104) 2.12.2012

Egzemplarz bezpłatny

I NIEDZIELA ADWENTU „ROK WIARY”

NA ROK WIARY

„Będziesz miłował
Pana Boga swego,
całym swoim sercem,
całą swoją duszą,
całym swoim umysłem
i całą swoją mocą”.
Otwórz swe serce dla Boga
On jest Drogą Prawdą Życiem.
W Nim i z Nim bądź
duszą, myślami,
bez lęku, bez obaw.
On cię udoskonali, oczyści,
On uwzniośli
On uzdrowi Twoją wolność
On uczy mądrego wyboru
On prostuje krzywe ścieżki.
Czy miłość Boga do mnie
i moja do Niego
zmierzają ku sobie?
„Będziesz miłował swego bliźniego
jak siebie samego”
W przestrzeni Bożej miłości
umieścimy wszystkie inne,
ludzkie miłości poddane tej Bożej.
W Bogu i z Bogiem pozostanemy
całym swoim sercem
całą swoją duszą
całym swoim umysłem
i całą swoją mocą.

go-ja

Jezus już zwyciężył szatana, grzech i śmierć. W Nim - i tylko w Nim - jest także nasze zwycięstwo.

Okrągły żagiel to Hostia - w której wciąż żyjący Pan ożywia swój Kościół. Pamiętając Jego obietnicę „Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym. (...) Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim.” (J 6,54.56) przyjmujemy Go jak najczęściej, aby nasze życie wiary było dynamiczne i prawdziwe, aby nie groziła mu „flauta” jak na bezwietrznym morzu...

Niech Pan Bóg będzie uwielbiony w Kościele, który jest Jego mistycznym Ciałem i w którym każdy z nas może powiedzieć za świętym Pawłem „w Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy...”!
(por. Dz 17,28)

Źródło: www.wnmp-zukowo.diecezja.gda.pl

RORATY 2012

*Roraty tegoroczne przeżywamy pod hasłem:
„Poszli w ciemno za światłem”*

W tym roku Adwent przypada w pierwszych miesiącach Roku Wiary. Proponujemy więc, by tegoroczne Roraty przeżywać ze świadkami wiary, którzy bezwarunkowo oddali swoje życie Panu Bogu – za Światłem poszli w ciemno.

Uczestnicy Rorat będą poznawać drogę wiary wielkich świętych doktorów Kościoła, ale także świętych rodziców i świętych dzieci. W ostatnim dniu Rorat pod wizerunkami świętych na dekoracji roratniej dzieci umieszczają swoje fotografie na znak gotowości pójścia w ciemno za Światłem, czyli za Jezusem.

Realizując program roratni będziemy:

1. Losować Dzieciątka Jezus (by wylosować Dzieciątka Jezus należy przynieść serduszek z nazwiskiem i imieniem, w kronice należy wpisać podziękowania i prośby).
2. Wykonywać ozdoby na choinkę (za pięknie wykonane ozdoby będą losowane różne nagrody).
3. Podawać pisemne odpowiedzi na pytania, które usłyszymy podczas rorat lub odczytamy na obrazkach (za dobre odpowiedzi również będą losowane nagrody).
4. Przychodzić do kościoła z lampionami.
5. Wykonywać dobre uczynki adwentowe.

Jak czytać logo Roku Wiary?

Łódź Piotrowa - czyli **Kościół** ustanowiony przez samego Chrystusa - unosi się odważnie na falach czasów. Trudno wyobrazić sobie bycie wierzącym poza Kościołem. Wiara czyni z nas jedno z Chrystusem w Jego mistycznym Ciele - Kościele.

W centrum łodzi znajduje się **maszt - krzyż**. Jezus Chrystus, który umarł i zmartwychwstał, musi być w centrum Kościoła, Jego wszelkich działań i zamierzeń. To podstawowy warunek tego, aby łódź płynęła we właściwym kierunku.

Chrystogram IHS, pochodzący z greki skrót imienia Jezus, od wieków jest symbolem Jezusa Chrystusa. Napis ten wraz z krzyżem miał ujrzeć cesarz Konstantyn Wielki w czasie wizji przed bitwą z Maksencjuszem w 312 r. przy moście mulwijskim. Z czasem pojawiły się także łacińskie interpretacje skrótu IHS, między innymi: *Iesus Hominum Salvator* - Jezus Zbawca Ludzi oraz *In hoc signo (vinces)* - w tym znaku zwycięstwo.

Piosenka „Poszli w ciemno”

1. Zostawili wszystko nie patrząc na siebie
To nie dieta to post o wodzie i chlebie

Ref.

Kto patrzy na nich z boku, może być w lekkim szoku
To niepojęte dla świata życie Bożego wariata
Poszli w ciemno za światłem, chociaż nie było to łatwe

2. To ostatni grosz ubogiej wdowy

Cały majątek wrzuciła do skarbony

Ref.

Kto patrzy na nich z boku może być w lekkim szoku
To niepojęte dla świata życie Bożego wariata
Poszli w ciemno za światłem chociaż nie było to łatwe

3. To nieustanna modlitwa

Torpeda światła duchowa amunicja

Ref.

Kto patrzy na nich z boku może być w lekkim szoku
To niepojęte dla świata życie Bożego wariata
Poszli w ciemno za światłem, chociaż nie było to łatwe
Poszli w ciemno za światłem, chociaż nie było to łatwe
Poszli w ciemno za światłem, chociaż nie było to łatwe

Roraty i świeca roratnia

Skąd wzięła się nazwa roraty i dlaczego świecę nazywamy "świecami roratniami"?

Nazwa „roraty” pochodzi od pierwszych słów pieśni towarzyszącej rozpoczęciu Mszy św. w okresie Adwentu: „Rorate coeli de super... (niebiosa roś spuscicie nam z góry...)”. W Polsce najstarsze ślady Mszy św. roratniej sięgają XIII w. Według zachowanych dokumentów Msza św. roratnia gromadziła liczne rzesze wiernych w katedrze wawelskiej. Wszystkie stany państwa (król, duchowieństwo, senatorowie, szlachta, rycerze, mieszczaństwo i chłopcy, kolejno zapalali jedną świecę siedmioramiennego świecznika wypowiadając słowa: „jestem gotowy na sąd Boski”. Dzisiaj, w nawiązaniu do tej pięknej, średniowiecznej tradycji, symbolem naszej gotowości na przyjście Jezusa są cztery świece zapalone w kolejne tygodnie Adwentu.

Świeca roratnia (zwana też roratką) jest ważnym symbolem w naszej liturgii. Ta płonąca świeca, ozdobiona często niebieską wstęgą, przypomina nam postać Maryi, Matki Jezusa, która jest dla nas najlepszym przykładem gotowości na przyjęcie oczekiwanego Mesjasza.

Kiedy rozpoczyna się adwent?

Każdego roku adwent, czyli czas oczekiwania na Narodzenie Jezusa rozpoczyna się z inną datą. W tym roku pierwsza niedziela adwentu przypada na 2 grudnia. Dzieje się tak dlatego, że nie ma ściśle określonej daty, która inauguruje nowy rok liturgiczny. Zależy natomiast od tego, w jaki dzień przypada 24 grudnia, a więc wigilia Bożego Narodzenia.

Bardzo trafnie zasadę tą przedstawiają polskie przysłowia, które mówią, że: „**Święta Katarzyna adwent rozpoczyna, a święty Jędrzej jeszcze mędrzej**”, lub też brzmiące podobnie: „**Święta Katarzyna adwent zawiązuje, a święty Andrzej poprawuje**”. Bo właśnie niedziela najbliższa dniu św. Andrzeja stanowi początek nowego roku liturgicznego, tym samym rozpoczyna adwent.

Sylvia Korona-Sowińska

Czas oczekiwania, czas nadziei

Każdy człowiek na coś czeka. Każdy czegoś wygląda. Każdy z nadchodzącymi wydarzeniami wiąże nowe nadzieje.

Chrześcijanin, wraz z rozpoczęciem adwentu rozpoczynają radosne oczekiwanie na Bożą Dziecinę. Adwent, to oczekiwanie na przyjście Jezusa. Ten rozpoczynający kolejny rok liturgiczny czas, ma przygotować każdego na przyjęcie pod strzechę swojego serca Małej Miłości. Czekając na narodzenie Jezusa, w każdym człowieku rośnie równocześnie nadzieja i radość, że znów pojawi się światło, które rozproszy ciemność nocy. Radość, która wiąże się z oczekiwaniem na przyjście Pana powinna wiązać się z wyrzeczeniami. Mają być one znakiem ludzkiej gotowości na to, co nastąpi nie tylko w Dzień Narodzenia, ale także w naszym życiu w

ciągu kolejnego liturgicznego roku. Jednakże adwent nie ma pokutnego charakteru. Jest raczej czasem wzmoczonej nadziei i gotowości na kolejne przyjęcie małego, bezbronnego i płaczącego Dziecięcia.

Niech więc ten czas, w którym trzymamy w dłoniach roratnią lampkę i wyśpiewujemy radosne „Przybądź Panie, bo czekamy” będzie też czasem poszukiwania Chrystusa nie tylko w modlitwie i w Słowie Bożym, ale także w naszym codziennym życiu i drugim człowieku.

Sylvia Korona-Sowińska

„Adwent”

ADWENT – czuwanie
oczekiwanie na zejście
Tego który się stanie pokojem radością szczęściem
ADWENT – czas mroku
po którym światło błysnie
i spłynie nam z obłoków
na wielkie BOGA PRZYJŚCIE
Przemienie adwentowa
noc oczekiwań lęków
CIAŁEM stanie się SŁOWO
na Matki Świętej rękę
ADWENT – to życie
wśród zwątpień i nadziei
że może o którymś
świecie
dotrzemy do Betlejem
I spłynie na nas cisza
wielkie uspokojenie
bo wreszcie Bóg usłyszał
gorące serc westchnienie
Po trudach i zawodach
serce przed Bogiem klęknie
bo ADWENT – to tęsknota
za prawdą dobrem pięknem
ADWENT – to próba
życiowy egzamin
Czy nam on się uda?
oto pytanie...

Wiersz pochodzi ze strony internetowej
ks. P. Sasina www.xps.com
przyg. Agata Masternak - Nawojowska

Zamyślenia adwentowe

Marana tha! Oczekiwanie z wiarą...

Czy otworzyłeś już drzwi swojego serca i czekasz z ogromną radością na powtórne przyjście Twojego zbawczego Mistrza? Tegoroczne adwentowe oczekiwanie jest wyjątkowe, bo będzie przebiegało w rozpoczętym nie tak dawno Roku Wiary. Roku, który stawia przed nami zadanie, by na nowo odkryć radość z bycia człowiekiem wierzącym oraz umieć dostrzec piękno i prawdę wiary, a także nieść pochodnię, zdolną zapalać gasnące światło wątpiących.

„Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary”- niech słowa z *Listu do Hebrajczyków* (Hbr 4,14) staną się mottem tego ważnego Roku, niech towarzyszą nam zwłaszcza na progu Adwentu, który przybliży nas do spotkania z Jezusem Chrystusem.

Chrześcijanie nie mogą bać się ciemności. Muszą kroczyć z jasnym czołem, z zapaloną świecą, rozjaśniającą mrok codzienności, której blask przynosi pokój i nadzieję. Adwent jest czasem tęsknoty, oczekiwania oraz czasem wejścia na drogę odkrywania skarbów wiary.

„Czujcie, bo nie wiecie, kiedy Pan przyjdzie” - tak mówi do nas Chrystus w pierwszą niedzielę Adwentu. Pan przychodzi do nas codziennie pod postacią chleba, jednak my często nie zauważamy Jego obecności. Biegniemy razem z pędzącym światłem i tak ciężko nam się zatrzymać na przystanku JEZUS CHRYSTUS. Oczekujemy znaków, cudów, niecodziennych zdarzeń, podczas gdy Bóg mówi do nas pięknem i

prostotą ciszy, szmerem górskiego strumienia, wonią kwiatów, szelestem liści...Wystarczy tylko chcieć i znaleźć chwilę, by pochylić się nad tymi cennymi niebiańskimi darami. Szukajmy Jezusa i wypatrujmy Go nie tylko w czasie poprzedzającym Boże Narodzenie, ale także przez całe nasze życie. Niech ta tęsknota za Nim rodzi błogosławione owoce i daje siłę do stapania po ścieżkach codzienności.

Adwent uczy nas, w jaki sposób przenikać wzrokiem wiary to, co niewidoczne dla oczu. Dzięki tej ważnej adwentowej nauce uświadamiamy sobie głębiej, że jeśli dokonuje się obrzęd Eucharystii, to w nim ukryte jest misterium Golgoty i Zmartwychwstania. W białej hostii przychodzi do nas Bóg-Człowiek. Betlejem stanowi „dom chleba”, a więc Eucharystii, którą przysłania cień belek krzyża, ale i opromienia światłość tryumfu Zmartwychwstania.

Podczas adwentowej podróży do betlejemskiej groty, z wiarą, nadzieją i miłością, zanosimy żarliwą modlitwę, wyśpiewując pieśni na cześć Pana. Warto zwrócić uwagę na piękne antyfony, które zawierają starotestamentowe określenia oczekiwanego Mesjasza. Są one wyrazem radosnego wyczekiwania na Jezusa Chrystusa.

Mądrości (**Sapientia**), która z ust Bożych wypływała.

Wszystko urządzasz, zewsząd cel dobywasz

Przybądź i naucz nas dróg roztropności

Wieczna mądrości.

O **Adonai**! Wodzu Izraela,

Coś go wybawił z rąk nieprzyjaciela,

Przybądź upadłym pod ciężkim brzemieniem,

Z silnym ramieniem!

Korzeniu (**Radix**) Jesse! Tyś chorągwią ludów,

Zamilkną ludy na widok Twych cudów,

Przybądź i pospiesz, użal się złej doli,

Wzbaw z niewoli!

Kluczu (**Clavis**) Dawidów! Izraela Boże,

Co Ty otworzysz nikt zamknąć nie może!

Przybądź, a wywiedź mocą Twej prawicy,

Więźniów z ciemnicy!

O Wschodzie (**Oriens**) ranny! Światło wiekuiste,

Sprawiedliwości słońce promieniste,

Przybądź i oświeć w ciemnościach siedzące,

Nędznych tysiące!

Królu (**Rex**) narodów! Tyś ich upragnieniem,

Tyś jest węgielnym jednością kamieniem,

Przybądź, niech człowiek przez Ciebie stworzony,

Będzie zbawiony!

Emmanuelu! Królu, Prawodawco,

Oczekiwanie narodów i Zbawco.

Przybądź i nasze wysłuchaj wołanie,

Boże, nasz Panie!

(tekst antyfon za modlitewnikiem „Droga do nieba”)

Pierwsze litery łacińskich określeń czytane od tyłu tworzą zdanie: **ero cras**, co oznacza: **Będę jutro!** Jest to wspaniała, pełna nadziei i radości odpowiedź Jezusa Chrystusa na zanoszone do Niego wołania, zawierające się w słowach *Marana tha! - Przyjdź Panie Jezu!*

Agata Masternak - Nawojowska

Spowiedź Święta Adwentowa

Postarajmy się dobrze przeżyć
czas Adwentu.

Spowiedź w naszej parafii będzie miała miejsce
**19 grudnia 2012r. w środę od godz.8.30 do
12.00 i od 14.00 do 17.00.**

Wszyscy skorzystajmy ze Spowiedzi Św.,
również te osoby, które często, codziennie
przystępują do Komunii Św.

Wybory do Rad Duszpasterskich

W niedzielę, 18 listopada 2012 w diecezji tarnowskiej odbyły się wybory do Parafialnych Rad Duszpasterskich. Będą je tworzyć kapłani, siostry zakonne i świeccy. Rady to organy doradcze dla księży proboszczów.

Kandydatami na członków do Rad Duszpasterskich byli pełnoletni katolicy, którzy przyjęli sakrament bierzmowania, czynnie uczestniczą w życiu wspólnoty wiernych i są znani z zasad życia zgodnego z etyką katolicką.

W dniu wyborów, karty z nazwiskami kandydatów wierni wrzucali do urn wyborczych.

Wyniki wyborów do Parafialnej Rady Duszpasterskiej w Gołkowicach 18.11.2012

LISTA KANDYDATÓW WEDŁUG LICZBY GŁOSÓW

LP	NAZWISKO I IMIĘ	LICZBA GŁOSÓW
1.	Szewczyk Jan	221
2.	Zych Andrzej	180
3.	Gancarczyk Mieczysław	150
4.	Stawiarski Andrzej	120
5.	Myjak Andrzej	105
6.	Florek Józef	97
7.	Kozut Jerzy	90
8.	Olszowski Stanisław	82
9.	Warzecha Stanisław	72
10.	Lorek Kazimierz	71
11.	Kupczak Jan	64
12.	Kotala Stanisław	58
13.	Jurek Władysław	56
14.	Zagórowski Stanisław	52
15.	Szabla Józef	51
16.	Stawiarska Kinga – złożyła rezygnację	51
17.	Góra Wacław	50
18.	Banach Paweł	47
19.	Banach Małgorzata	45
20.	Janik Józef	42
21.	Gancarczyk Józef	37
22.	Tokarczyk Małgorzata	36
23.	Gancarczyk Eugeniusz	34
24.	Kotas Kazimiera	32
25.	Pasoń Andrzej	25
26.	Plata Jadwiga	23
27.	Cebula Krzysztof	22
28.	Niemiec Sabina	22
29.	Lizoń Aleksandra	21
30.	Król Anna	20
31.	Florek Teresa	18
32.	Cedzidło Maria	17
33.	Dziedzic Andrzej	16
34.	Janik Henryk	16
35.	Czerpak Stanisław	15
36.	Kurzeja Szymon	15
37.	Migacz Stanisław	12
38.	Stawiarski Stanisław	11
39.	Szewczyk Andrzej	10
40.	Janik Adam	2

W wyniku wyborów do Parafialnej Rady Duszpasterskiej wchodzi następujące osoby:

LP	NAZWISKO I IMIĘ	LICZBA GŁOSÓW
1.	Szewczyk Jan	221
2.	Zych Andrzej	180
3.	Gancarczyk Mieczysław	150
4.	Stawiarski Andrzej	120
5.	Myjak Andrzej	105
6.	Florek Józef	97
7.	Koszut Jerzy	90
8.	Olszowski Stanisław	82
9.	Warzecha Stanisław	72
10.	Lorek Kazimierz	71
11.	Kupczak Jan	64
12.	Kotala Stanisław	58
13.	Jurek Władysław	56
14.	Zagórowski Stanisław	52
15.	Szabla Józef	51
16.	Góra Wacław	50
17.	Banach Paweł	47
18.	Banach Małgorzata	45
19.	Janik Józef	42
20.	Gancarczyk Józef	37

Osoby, wchodzące do Parafialnej Rady Duszpasterskiej z urzędu:

LP.	IMIĘ I NAZWISKO
1.	Ks. Krzysztof Migacz – wikariusz
2.	S. Wiktoryna – przełożona Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus
3.	Małgorzata Niemiec - dyrektorka Zespołu Teatralnego, członek AK
4.	Bogusława Niesporek – przewodnicząca parafialnej Caritas
5.	Jan Gomółka – prezes Akcji Katolickiej, szafarz
6.	Leszek Stawiarski – szafarz, organista, członek AK
7.	Bogdan Kozieński – szafarz, członek AK
8.	Jan Lorek – szafarz, członek AK
9.	Stanisław Adamczyk – organista
10.	Ilona Jagieła – dyrygent chóru parafialnego
11.	Stanisław Szewczyk – sołtys wsi Gołkowice G.
12.	Andrzej Myjak – sołtys wsi Gołkowice D.
13.	Mieczysław Szewczyk – sołtys wsi Skrudzina
14.	Andrzej Kuczaj – sołtys wsi Gaboń - Praczką
15.	Antoni Majerski – prezes OSP Gołkowice G.
16.	Mieczysław Gołdyn – opiekun cmentarza

Osoby, wchodzące do Parafialnej Rady Duszpasterskiej z nominacji ks. Proboszcza:

LP.	IMIĘ I NAZWISKO
1.	Danuta Pogwizd – wiceprezes BS Stary Sącz
2.	S. Betania – zakrystianka
3.	Stanisława Duda – przedstawicielka seniorów
4.	Antoni Klag – majster budowy kościoła
5.	Grzegorz Gorczowski – redaktor Biuletynu Parafialnego „Echo”
6.	Maria Zagórska – zakrystianka kaplicy w Skrudzinie
7.	Józefa Konieczny – sekretarka szkół, opiekun PDMD
8.	Katarzyna Lis – przedstawicielka rodzin
9.	Alfreda Biel – przewodnicząca Koła Radia Maryja
10.	Aleksandra Lizoń – przedstawicielka młodzieży
11.	Anna Król – przedstawicielka młodzieży

Rada Budowy Kościoła:

- 1.Ks. Kazimierz Koszyk - proboszcz - przewodniczący
- 2.Ks. Krzysztof Migacz (nowo powołany)
- 3.Antoni Klag (majster budowy)
- 4.Henryk Janik (nowo powołany)
- 5.Ryszard Poparda (nowo powołany)
- 6.Rafał Konieczny (nowo powołany)
- 7.Józef Florek
- 8.Roman Lis (nowo powołany)
- 9.Mieczysław Gancarczyk
- 10.Mieczysław Gołdyn
- 11.Adam Konstanty
- 12.Jerzy Koszut
- 13.Andrzej Kuczaj
- 14.Tadeusz Kudłacz
- 15.Antoni Majerski
- 16.Andrzej Myjak
- 17.Stanisław Olszowski
- 18.Andrzej Stawiarski
- 19.Jan Szewczyk
- 20.Mieczysław Szewczyk
- 21.Andrzej Zych
- 22.Ryszard Stefańczyk (nie jest członkiem PRD)
- 23.Stanisław Warzecha
- 24.Andrzej Myjak – sołtys (nowo powołany)
- 25.Stanisław Szewczyk – sołtys (nowo powołany)
- 26.Stanisław Zagórowski (nowo powołany)

Zaproszenie na Wigilię

Zapraszam na wspólną wigilię: Czcigodnych Księży, Siostry zakonne, Parafialną Radę Duszpasterską, Radę Budowy Kościoła, Członków Parafialnych Oddziałów Akcji Katolickiej i Caritas, Grupowych, którzy zbierają ofiary na budowę kościoła, Członków Chóru Parafialnego, Przedstawicieli Młodzieży, Członków Koła Radia Maryja, Redakcję Biuletynu Parafialnego „Echo”, obecnie pracujących stałych pracowników budowy, pracowników parafialnych.

Wigilia odbędzie się
14 grudnia 2012 roku o godz.17.00
w Domu Weselnym „Zacisze”.
Będziemy przeżywać wspólną
parafialną - rodzinną wigilię.

Ks. Proboszcz

Msza Św. wieczorna w kościele w tym dniu
o godz. 16.00.

4 grudnia Święta Barbara, dziewica i męczennica

Łacińskie słowo *barbara* znaczy tyle, co mieszkanka spoza Grecji, cudzoziemka.

Nie wiemy dokładnie ani kiedy, ani w jakich okolicznościach poniosła śmierć. Przypuszcza się, że zapewne ok. roku 305, kiedy nasilenie prześladowań za panowania cesarza Maksymiana Galeriusza (305-311) było najkrwawsze. Nie znamy również miejscowości, w której żyła Święta i oddała życie za Chrystusa. Późniejszy jej żywot jest utkany legendą.

Według niej była piękną córką bogatego poganina Dioskura z Heliopolis w Bitynii (płn. cz. Azji Mniejszej). Ojciec wysłał ją na naukę do Nikomedii. Tam zetknęła się z chrześcijaństwem. Prowadziła korespondencję z wielkim filozofem i pisarzem Orygenesem z Aleksandrii. Pod jego wpływem przyjęła chrzest i złożyła ślub czystości. Ojciec dowiedziawszy się o tym, pragnąc wydać ją za mąż i złamać opór dziewczyny, uwięził ją w wieży. Jej zdecydowana postawa wywołała w nim wielki gniew. Przez pewien czas Barbara była głodzona i straszona, żeby wyrzec się wiary. Kiedy to nie poskutkowało, ojciec zaprowadził ją do sędziego i oskarżył. Sędzia rozkazał najpierw Barbarę ubiczować, jednak jej chłosta wydała się jakby muskaniem pawich piór. W nocy miał ją odwiedzić anioł, zaleczyć jej rany i udzielić Komunii św. Potem sędzia kazał Barbarę bić maczugami, przypalać pochodniami, a wreszcie obciąć jej piersi. Chciał ją w takim stanie pognać ulicami miasta, ale wtedy zjawił się anioł i okrył jej ciało białą szatą. Wreszcie sędzia zrozumiał, że torturami niczego nie osiągnie. Wydał więc wyrok, by ściąć Barbarę mieczem. Wykonawcą tego wyroku miał się stać ojciec Barbary, Dioskur. Podobno ledwie odłożył miecz, zginął rażony piorunem. Barbara poniosła męczeńską śmierć w Nikomedii (lub Heliopolis) ok. 305 roku.

Święta Barbara ze swoimi atributami: wieżą, kielichem i hostią – obraz Hansa Holbeina Starszego, Stara Pinakoteka, Monachium

W wieku VI cesarz Justynian sprowadził relikwie św. Barbary do Konstantynopola. Stąd zabrali je Wenecjanie w 1202 roku do swojego miasta, by je z kolei przekazać miastu Torcello, gdzie się znajdują w kościele Św. Jana Ewangelisty.

Również w Polsce kult św. Barbary był zawsze bardzo żywy. Już w modlitewniku Gertrudy, córki Mieszka II (XI w.), wspomniana jest pod datą 4 grudnia. Pierwszy kościół ku jej czci wystawiono w 1262 r. w Bożyniewie koło Środy Śląskiej. W XV w. Wydział Teologiczny Akademii Krakowskiej obrał sobie św. Barbarę za patronkę. Poza Polską św. Barbara jest darzona wielką czcią także w Czechach, Saksonii, Lotaryngii, południowym Tyrolu, a także w Zagłębiu Ruhry. W Nadrenii uważana jest za towarzyszkę św. Mikołaja - warto wiedzieć, że w wielu miejscach to właśnie ona obdarowuje dzieci prezentami.

Jako patronkę dobrej śmierci czcili św. Barbarę przede wszystkim ci, którzy na śmierć nagłą i niespodziewaną są najczęściej narażeni: górnicy, hutnicy, marynarze, rybacy, żołnierze, kamieniarze, więźniowie itp. Polecali się jej wszyscy, którzy chcieli sobie uprosić u Pana Boga śmierć szczęśliwą. W Polsce istniało nawet bractwo św. Barbary jako patronki dobrej śmierci. Należał do niego m.in. św. Stanisław Kostka. Nie zawiódł się. Kiedy znalazł się w chorobie śmiertelnej na łożu boleści, a właściciel wynajętego przez Kostków domu nie chciał jako zaciekle luteranin wypuścić kapłana z Wiatykiem, wtedy zjawiła mu się św. Barbara i przyniosła Komunię świętą. Barbara jest ponadto patronką archidiecezji katowickiej, Edessy, Kairu; architektów, cieśli, dzwonników, kowali, ludwisarzy, murarzy, szczotkarzy, tkaczy, więźniów, wytwórców sztucznych ogni, żołnierzy (szczególnie artylerzystów i załóg twierdz). Jest jedną z Czternastu Świętych Wspomożycieli.

W ikonografii św. Barbara przedstawiana jest w długiej, pofałdowanej tunice i w płaszczu, z koroną na głowie, niekiedy w czepku. W rękę trzyma kielich i Hostię. Według legendy tuż przed śmiercią anioł przyniósł jej Komunię św. Czasami ukazywana jest z wieżą, w której była więziona (wieża ma zwykle 3 okienka, które miały przypominać Barbarze prawdę o Trójcy Świętej), oraz z mieczem, od którego zginęła. Atrybuty: anioł z gałązką palmową, dwa miecze u jej stóp, gałązka palmowa, kielich, księga, lew u stóp, miecz, monstrancja, pawie lub strusie pióro, wieża.

Wizerunki św. Barbary uwiecznili artyści tej miary, co: Raffael, Matteo di Giovanni, Lorenzo Lotto, Guidoccio Cozzarelli, Boticelli, Gian Battista Moroni, Cosimo Coselli, Łukasz Cranach Starszy, Durer, Memling, Holbain itd.

Przysłowia polskie:

„Św. Barbara po wodzie, Boże Narodzenie po lodzie.”

„Jeśli w św. Barbarę gęś po stawie chodzi, to w Boże Narodzenie pływać się po nim jej godzi.”

„Kiedy św. Barbarę mróz, sanie na piec włoż.”

„Barbara święta o górnika pamięta.”

MODLITWA DO ŚWIĘTEJ BARBARY

Święta Barbaro, panno i męczennico, która tak bardzo ukochałaś niewinne życie, racz nam wyjednać u Oblubieńca Twego, Jezusa Chrystusa, czystość duszy i ciała.

Patronko konających, serdecznie cię prosimy, uproś nam w godzinę śmierci naszej doskonały żal za grzechy i głęboką ufność w miłosierdzie Boże. Niech bez pojednania się z Bogiem nie schodzimy z tego świata, ale rozgrzeszeni i pokrzepieni Ciałem i Krwią Jezusa Chrystusa otrzymamy ojcowskie przebaczenie i wiekuiste życie wśród Świętych w niebie. Amen.

www.swbarbara.jezuici.pl
pomysł: MŁ

KĄCIK DOBREGO SŁOWA

Czekam na Ciebie,
Jezu mój mały,
Ciche błagania ku niebu ślę.
Twojego przyjscia czeka świat cały,
Sercem gorącym przyzywa Cię.

Adwentowy wieniec

Adwentowy wieniec a w nim świece cztery stają się symbolem wymownej radości kiedy Dziecię Boże do serca zapuka przyjąć nam Go trzeba w pełnej gotowości Zapalona świeca w niedzielny poranek pierwszym jej promieniem serce nam ogrzeje a kolejne znacząc niedziele Adwentu przyniosą dla świata ukryte nadzieje Odmienią czekanie adwentowej ciszy niepojęta radość świat ogarnie cały gdy Noc Wigilijna zapłonie ich światłem i pobłogosławi nam Zbawiciel mały

/Renata Sobik/
przygot.. M.Ł.

Objawienia na przestrzeni dziejów **Matka Słowa z Ribeho**

Pierwsze objawienia prywatne uznane przez Kościół katolicki w XXI wieku miały miejsce w Afryce, w Rwandzie. Podobnie jak objawienia w Fatimie zawierały one zapowiedź strasznych tragedii, do jakich miało dojść w przyszłości. Płacz Matki Bożej, która objawiła się w Rwandzie nabrał szczególnej wymowy kilkanaście lat później, po zbrodni ludobójstwa do jakiej doszło właśnie w tym kraju.

W 1994 roku w Rwandzie wybuchła wojna domowa pomiędzy ludami Hutu i Tutsi. Dochodziło do krwawych rzezi, zginęły setki tysięcy ludzi. Matka Boża ukazywała się trzem dziewczynom z rwandyjskiego miasteczka Kibeho od 28 listopada 1981 do 3 grudnia 1983 roku. Widzącymi były: 16-letnia Alphonsine Mumureke (w jadalni liceum katolickiego, którego była uczennicą zobaczyła Matkę Bożą jako pierwsza. Stało się to 28 listopada 1981, o godz. 12.35), 17-letnia Nathalie Mukamazimpaka (miała objawienia od stycznia 1982) i 21-letnia Marie-Claire Mukangango (jej wizje trwały od marca do września 1982, zginęła podczas masakr w roku

1994). Matka Boża ukazywała się w białej sukni, w białym welonie na głowie.

Kościół rwandyjski zaakceptował objawienia 29 czerwca 2001 roku. Komisja badająca wiarygodność objawień miała sporo kłopotów, bo po objawieniach trzech pierwszych wizjonerów coraz więcej osób głosiło, że również doznało wizji. Byli ludzie twierdzący, że

objawił im się Chrystus, inni przekonywali, że Matka Boża pojawiła się z kolei im. Im większy kult otaczał wydarzenia z Kibeho, tym „wizjonerów” było więcej. O swoich „objawieniach” mówili jeszcze w 1989 roku. Dlatego w artykułach prasowych o Kibeho znajdują się często błędne informacje o liczbie wizjonerów.

Maryja w Kibeho nazwała siebie „Nyina wa Jambo”, co w miejscowym języku kirwanda znaczy „Matka Słowa”. Jej orędzie, przekazywane w ciągu kolejnych objawień, to przede wszystkim wezwanie do skruszy i nawrócenia serc: „Okażcie skruchę, żałujcie,

żałujcie!”, „Nawróćcie się, kiedy jest jeszcze czas” – przekazywały wizjonerki. Wszystkie mówiły, że widziały Matkę Bożą płaczącą 15 sierpnia 1982 r. Tego dnia Maryja mówiła o szczególnym znaczeniu cierpienia. Powiedziała, że jest ono drogą, jaką trzeba pokonać, aby dojść do niebieskiej chwały: „Nikt nie dochodzi do Nieba bez cierpienia”. Dodała, że cierpienie jest również środkiem wynagradzania za grzechy świata i uczestniczenia w cierpieniach Jezusa i Maryi dla zbawienia świata. Podczas objawień Matka Boża wzywała także do modlitwy i wybudowania kaplicy.

Oświadczenie biskupa Gikongoro

Jego Ekscelencja Augustin Misago, biskup Gikongoro, przedstawił 29 czerwca 2001 roku oświadczenie na temat objawień. Oto deklaracja ojca Ignacego Mboneyabo, kanclerza diecezji, przedstawiająca historię objawień i znaczące punkty oświadczenia biskupa.

Upłynęło już 20 lat od czasu, kiedy rozpoczęto badania nad objawieniami w Kibeho. Te niezwykle wydarzenia rozpoczęły się bowiem 28 listopada 1981, w liceum w Kibeho. Czas ich trwania był znacząco długi. Domniemani wizjonerzy wypowiedzieli wiele słów i doszło do licznych bardziej lub mniej tajemniczych wydarzeń w czasie tych lat.

Jednak zjawisko mnożenia się rzekomych wizjonerów w regionie Kibeho jak i w całym kraju stało się rzeczywistą przyczyną wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Miejscowy biskup powołał dość szybko dwie komisje do zbadania wydarzeń, jedną medyczną, a drugą – teologiczną, w kwietniu 1982. 15 sierpnia 1988, miejscowy biskup uznał za stosowne zatwierdzenie publicznego kultu, jaki rozwinął się w związku z objawieniami w Kibeho. Jednak uznając prawomocność kultu pozostawił do rozwiązania co najmniej dwa

ważne pytania. Odpowiedź na nie miała kapitalne znaczenie dla przyszłości:

1. Czy Dziewica Maryja i Jezus ukazali się w Kibeho, jak domniemani wizjonerzy twierdzą?
2. Jeśli tak, to którego wizjonera lub wizjonerkę uznać za autentycznych wzięwszy pod uwagę fakt, że tak wielka ilość osób zaczęła z biegiem dni twierdzić, że cieszą się przywilejem wizji i orędzi pochodzących z Nieba?

Stan zaawansowania prac komisji badającej daje obecnie dość wyników pozwalających na to, aby kompetentne władze Kościoła wypowiedziały się ostatecznie na ten temat. Oto dlaczego Jego Ekscelencja Augustin Misago, biskup Gikongoro, który jest przedstawicielem tej władzy, podaje do publicznej wiadomości swoją deklarację oceniającą w sposób definitywny objawienia w Kibeho. To ważne wydarzenie dla historii diecezji Gikongoro, jak i dla życia Kościoła w Rwandzie miało miejsce 29 czerwca 2001, w uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła podczas uroczystej Mszy świętej celebrowanej w katedrze w Gikongoro. Byli tam obecni wszyscy biskupi katolicy Rwandy

oraz Nuncjusz Apostolski z Kigali, w otoczeniu licznych kapłanów, zakonników, zakonnic, wiernych świeckich przybyłych z różnych parafii diecezji Gikongoro, lecz także z innych diecezji kraju. Biskup Augustin Misago, który przewodniczył Mszy św., sam wygłosił przed zgromadzeniem tę tak oczekiwaną deklarację, jednak ograniczył ją do najbardziej znaczących punktów, aby nie przedłużać swego wystąpienia. Tekst ten zajmuje w rzeczywistości 23 strony małego formatu i podzielony został na trzy części.

Pierwsza część (strony 1-10) przedstawia pokrótce wydarzenia, w których biskup przedstawia najpierw rys historyczny, aby następnie omówić elementy orędzia, a w końcu ukazać, w jakim sensie objawienia w Kibeho jednak przyniosły owoce, dobre owoce, pomimo zamętu, przez jaki przeszła Rwanda i reszta krajów w regionie Wielkich Jezior w ostatnim dziesięcioleciu.

Biskup stwierdził:

1. Tak, Dziewica Maryja ukazała się w Kibeho w dniu 28 listopada 1981 i w następnych miesiącach. Jest więcej dobrych racji, które przemawiają za tym, aby w to wierzyć, niż temu zaprzeczać. Co się tyczy wizjonerów jedynie trzy osoby od początku wydarzeń zasługują na to, aby uznać je za autentyczne. Chodzi o Alphonsine Mumureke, Nathalie Mukamazimpaka i Marie-Claire Mukangango. Dziewica ukazała się im jako „Nyina wa Jambo”, czyli „Matka Słowa”, co jest synonimem „Umubyeyi w’Imana”, czyli „Matka Boga”, jak to sama wyjaśniła.

2. Wiele przyczyn usprawiedliwia wybór tych trzech wspomnianych wizjonerów. To one odgrywały główne role przez wiele miesięcy, co najmniej do czerwca 1982. Ponadto to one sprawiły, że mówiono o Kibeho jako o miejscu objawień i pielgrzymek oraz że zbiegały się tam tłumy aż do końca wydarzeń. Przede wszystkim jednak to Alphonsine, Nathalie i Marie-Claire odpowiadają w stopniu zadowalającym kryteriom ustalonym przez Kościół w dziedzinie objawień prywatnych. Przeciwnie, rozwój domniemanych późniejszych wizjonerów, zwłaszcza od czasu zakończenia ich objawień, ukazuje konkretne sytuacje osobiste bardziej lub mniej niepokojące, które umacniają zastrzeżenia już istniejące na ich temat i zwalniają autorytet Kościoła z ukazania ich wiernym jako punktu odniesienia.

3. W ocenie wydarzeń i orędzi bierze się pod uwagę jedynie objawienia publiczne. Publicznymi są te objawienia, które dokonywały się w obecności licznych świadków, co nie koniecznie oznacza tłum.

Czas tych objawień zakończył się z rokiem 1983. Wszystko, co zostało powiedziane lub co się wydarzyło po tej dacie w Kibeho, w rzeczywistości nie wniosło nic nowego do tego, co już zostało poznane, czy to w odniesieniu do orędzi, czy też znaków ich wiarygodności.

4. Dwa pierwsze lata objawień w Kibeho (1982 do 1983) stanowią więc naprawdę decydujący okres dla każdego, kto chciałby poznać to, co się tam działo i wyrobić sobie osąd. To właśnie w tym okresie doszło do znaczących wydarzeń, które sprawiły, że zaczęto mówić o Kibeho i przybywać tam. To także w tym czasie zostały ogłoszone zasadnicze elementy orędzi z Kibeho, potem powtórzone, po czym dla większości widzjących objawienia się zakończyły.

5. Co do trzech wspomnianych widzzących, które są u podstaw sławy Kibeho, nie ma niczego, co by powiedziały lub uczyniły podczas trwania objawień, co byłoby sprzeczne z wiarą lub moralnością chrześcijańską. Ich przesłanie współgra harmonijnie z Pismem Świętym i żywą tradycją Kościoła.

Rzekome objawienia Jezusa, sygnalizowane także w Kibeho, począwszy od lipca 1982, nie były brane pod uwagę w tej deklaracji z różnych powodów, zwłaszcza dlatego że rzekomi widzcy Jezusa, dobrze znani pielgrzymom z Kibeho, rozwinęli się w kierunku raczej niepokojącym. Natomiast co do trzech pierwszych widzzących Dziewicę Maryję: żadne stanowcze zastrzeżenie nie zostało sformułowane przeciw ich objawieniom, argumenty za ich charakterem nadprzyrodzonym wydają się być bardzo poważne, a upływ czasu uczynił te argumenty jeszcze bardziej znaczącymi. Uznanie autentyczności lub jej zaprzeczenie w odniesieniu do jakiegokolwiek objawienia nie ma wcale charakteru nieomylnego; spoczywa na dowodach prawdopodobieństwa, a nie na apodyktycznych argumentach. W dziedzinie objawień świadkowie nie mają więc absolutnej pewności, z wyjątkiem samego wizjonera. I jeszcze jedno! To w tym duchu należy interpretować ostateczny osąd wydany obecnie na temat objawień w Kibeho. Uznanie tych objawień nie może być mylone z prawdą wiary: w związku z tym, każdy chrześcijanin pozostaje wolny w przyjęciu go. Uznane objawienie, które umacnia życie wiary i modlitwy jest z pewnością potężną pomocą dla pasterzy dusz, jednak orędzie połączone z tym objawieniem nie jest nowym objawieniem. To raczej przypomnienie powszechnego nauczania Kościoła, które zostało zapomniane.

Trzecia część Deklaracji (str. 20-23) dotyczy wskazań duszpasterskich, które ukazują wiernym, jak zachować się w tej sprawie. Zwłaszcza w tym, co dotyczy sprawowania samego publicznego kultu maryjnego w związku z objawieniami w Kibeho, teraz uznanymi w sposób oficjalny. Sanktuarium Maryjne w Kibeho otrzymało wezwanie Matki Bożej Bolesnej, jak biskup to już zapowiedział, kładąc pierwszy kamień pod jego budowę 28 listopada 1992, i jak to podjął na nowo w swym orędziu z 15 sierpnia 1996, wyraźnie to wyjaśniając. „Niechaj Kibeho stanie się więc bez zwłoki celem pielgrzymek i spotkań dla poszukujących Boga, którzy będą tu przybywać się modlić; miejscem nawróceń, wynagrodzenia za grzechy świata i pojednania, punktem łączenia się tych, którzy „zostali rozproszeni”, jak i tych, którzy odczuwają współczucie i braterstwo bez granic, miejscem wyniesionym ku górze, które przypomina Ewangelię Krzyża.”

Deklaracja zawierająca ostateczny osąd objawień w Kibeho, dla dobra wiernych, pozwala na wyjaśnienie sytuacji, która od dawna była wieloznaczna dla nich, jak również dla opinii publicznej nie tylko w Kibeho, lecz także w całym kraju. W ślad za obchodami Wielkiego Jubileuszu 2000 lat Odkupienia oraz setną rocznicą ewangelizacji Rwandy, deklaracja ta pozwala odpowiedzieć na oczekiwania ludu Bożego i nadania nowego porządku kultowi publicznemu, jaki w tym miejscu oddaje się już od 13 lat.

Gikongoro, 29 czerwca 2001,
na podst. www.kosciol.wiara.pl

Myśli św. Ojca Pio na miesiąc grudzień

* „O Boże Dzieci! Twoja delikatność podbija moje serce, ujęła mnie też Twoja miłość. Pozwól, aby w zetknięciu z Twoim ogniem moja dusza rozpyływała się z miłości, a Twój ogień mnie pochłaniał, spalał, obrócił w popiół tutaj, u Twoich stóp i pozostawił roztopionego z miłości i sławiącego Twoją dobroć i Twoją miłość”.

* „Ubóstwo, pokora, poniżenie, wzgarda otaczają Słowo, które stało się Ciałem. Jednak my z tej ciemności, w którą Słowo Wcielone zostało spowite, wydobywamy jedną rzecz, słyszymy jeden głos, widzimy jedną wspaniałą prawdę. To wszystko uczyniłeś z miłości i zapraszasz nas nie do czegoś innego, ale tylko do miłości, mówisz nam tylko o miłości, dajesz nam tylko dowody miłości”.

* „Ludzie światowi, zaangażowani w swe sprawy, żyją w ciemności i błędzie, nie myślą o poznaniu rzeczywistości Bożej, nie troszczą się - chociażby odrobinę - o własne zbawienie wieczne, nie zabiegają o poznanie przyjścia tego Mesjasza oczekiwanego i upragnionego przez narody, przepowiedzianego i zapowiedzianego przez proroków”.

Wybór: Agata Masternak-Nawojowska

„POTRZEBNE DREWNO JODŁOWE”

Ks. Proboszcz

zwraca się z prośbą do parafian i wszystkich ludzi dobrej woli o ofiarowanie drewna jodłowego na deski potrzebne pod blachę miedzianą. Chętnych ofiarodawców prosi się o zgłaszanie na plebanię, do sołtysów wsi lub grupowych.

*Za waszą ofiarność
Bóg wszystkim
wynagrodzi.*

III z serii miesięcznych spotkań
modlitewnych dla młodzieży
w Roku Wiary

Kochać
BÓG KOCHA
Miłość wszystko
zwycięża
Wierzę w Boga, który kocha!
godzina 20.00
MIŁOŚĆ NIE
ZAZDROŚCI
Miłuj się samego
Miłuj się
MIŁOŚĆ
Piątek
21.12.2012
Przyjdź i pocuj prawdziwą MIŁOŚĆ!

MGA
MIŁOŚĆ NIE ZAZDROŚCI
w Parafii Świętego Antoniego Padewskiego Gołkowice Górne

ZAPROSZENIE!!!

**Ksiądz Proboszcz Kazimierz Koszyk
zaprasza nowych członków
Parafialnej Rady Duszpasterskiej
na pierwsze, inauguracyjne
spotkanie, które odbędzie się
w niedzielę 2 grudnia 2012 r.
o godz. 16.00 na plebanii.**

Redakcja: Ks. Proboszcz Kazimierz Koszyk,
Anna i Grzegorz Górczowski, Sylwia Korona - Sowińska,
Agata Masternak - Nawojowska, Mariusz Łomnicki, Jadwiga
Gomółka, Ks. Krzysztof Migacz wraz z MGA
e-mail: echo.parabiolet@interia.pl
Parafia pw. Świętego Antoniego Padewskiego Gołkowice Górne 41,
33 – 388 Gołkowice Dolne
e-mail: kkoszyk@tarnow.opoka.org.pl
Strona internetowa parafii: www.golkowice.tarnow.opoka.org.pl

Wydarzenia parafialne

11 października 2012 – Jasna Góra
XII Ogólnopolska Pielgrzymka Rodziny Szkół im. Jana Pawła II
Szkoła Podstawowa i Gimnazjum w Gołkowicach

